

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

★ **Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae” care și-au achitat cu regularitate datoriile către biserică în anul 2016.**

★ Totodată adresăm rugămintea de a-și reînnoi membrăia acelor care au întârziat s-o facă. Încasarea contribuției dvs. aferente anului în curs este extrem de importantă: biserica își poate astfel achita la timp impozitele, taxele și cheltuielile care îi revin. **Fiecare parohian care participă la viața liturgică și socială a bisericii trebuie să fie un membru în good standing.**

★ Deasemenea, dorim să-i încurajăm din toată inima pe toți cei care doresc să devină membri ai bisericii noastre dar, din diferite motive, nu s-au înscris încă, asigurându-i că sprijinul lor este foarte apreciat. Ne bucurăm să primim în marea familie a Bisericii Sfântul Nicolae cât mai mulți enoriași cărora le spunem: “BUN VENIT!”

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 6- 12 FEBRUARIE 2017

Miercuri 8 FEBRUARIE:

ACATISTUL SFÂNTULUI TEODOR STRATILAT – ora 6.00 PM

Vineri 10 FEBRUARIE:

TAINA SFÂNTULUI MASLU – ora 6.30 PM

Sâmbătă 11 FEBRUARIE :

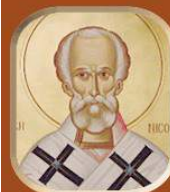
UTRENIE, SFÂNTA LITURGHIE ȘI PARASTAS – ora 8.30 AM

VECERNIE – ora 6.00 PM

Duminică 12 FEBRUARIE:

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE – ora 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
917. 592. 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Taina Sfântului Maslu se va săvârși în biserica noastră Vineri, 10 Februarie 2017. La aceasta slujbă va fi prezent și Părintele Irineu Curtescu de la Mănăstirea Ponor, județul Alba, România.

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 33-A DUPA RUSALII

Zis-a Domnul pilda aceasta: Doi oameni s-au suit la templu ca să se roage: unul era fariseu și celălalt vameș. Fariseul, stând drept, așa se ruga în sine: Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, prea desfrânați, sau ca și acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig. Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului! Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța. (LUCA 18, 10 - 14)

Pentru a iubi trebuie sa fii matur

Eu cred că numai oamenii maturi pot să iubească. Dragostea adevărată va veni la tine într-un singur caz: dacă vei putea să te maturizezi. A te maturiza înseamnă a învăța să-ți învingi trufia, autocompătimirea excesivă, autodivinizarea, iar uneori și excesiva înjosire de sine, când nu suntem capabili să-i spunem „nu” egoismului omului drag pentru a-l ajuta să se schimbe. Pentru a deveni matur, fiecare din noi trebuie să depună efort pentru a se schimba: să depună efort împreună cu ceilalți oameni, și cu cei apropiați, și cu cei depărtați, și acasă, și cu vecinii, și la muncă, și în tramvai, și pe stradă. Este vorba de un efort zilnic de modelare a propriei personalități, a ceea ce aduci celorlalți oameni. Necazul lumii contemporane constă în aceea că suntem foarte egoiști, ca niște copii răsfățați („să fie cum vreau eu”), și de aceea mulți dintre noi nu întâlnesc în viața lor dragostea. Mergem pe cărare, dragostea e aproape, undeva după cotitură, însă nu ajungem la ea - și uite așa trece viața.

Imi place definiția cunoscutului psiholog Jung, care a numit „complementare” căsătoriile între oameni care nu sunt pe deplin maturi. Asta înseamnă că problemele celor doi, atitudinile lor imature, sunt complementare și că ei s-au „agățat” unul pe celălalt cu „cârlișele” lor. De exemplu, o femeie pentru care este important să fie pentru bărbat ca o mamă își găsește un bărbat care vrea să îi fie fiu. Ei întemeiază o familie. Aceasta nu este dragoste, ci o mare nenorocire atât pentru ei, cât și pentru copiii lor. Printre pacienții mei există oameni care au învățat treptat, de-a lungul a doi-trei ani, să construiască relații omenești apropiate, care sunt atât de importante pentru viață. La început, omul venea stingher, buimac, nemaicrezând că va putea fi cândva fericit în viață. După câțiva ani, reușea să clădească o relație uimitor de fericită cu altcineva - relație atât de profundă, de subtilă, de plină de încredere, că ți se umezesc ochii când auzi. Te gândești: „Dumnezeule, cât de fericit este acest om și cât de fericit a fost în stare să îl facă pe celălalt!” Oamenii încetează să se mai teamă de viitor, de pierderi, de boală, fiindcă viața lor a fost luminată de către autentică dragoste reciprocă. Acum, din păcate, societatea este construită în așa fel încât omul poate vedea numai rareori un etalon adevărat de relație elevată. Mulți sunt motivați de false valori: de pildă, mama o învață pe fiica sa că principalul este să facă o căsătorie avantajoasă material și că nu trebuie să te îndrăgostești de un sărac. Mulți dintre noi aproape că nici nu-și mai văd copiii și nu-i educă, ci doar îi asigură material și le plătesc școala. În general, sentimentele și relațiile calde sunt deja considerate lucruri de importanță secundară - iar după aceea copiii, crescând, cer ajutorul preotului, iar uneori și al psihologului: se hotărăsc să ceară ajutor, fiindcă își dau seama că se află într-o fundătură. Sunt disperati. Nimeni nu i-a învățat să fie maturi și să trăiască după legile inimii și conștiinței. Da, este important să păstrezi orientarea spre celălalt, dar totodată întotdeauna, oriunde ai fi, cu oricine ai fi, oricum ai fi, alături de tine trăiește un om foarte apropiat: tu însuși. Foarte ciudat, dar omul contemporan nu înțelege ce este el, nu reflectează niciodată asupra temei: „Care este pentru mine cel mai prețios lucru în viață?” De ce oamenii se aruncă în desfrâu, își înșală omul iubit, soțul, soția? Eu îi privesc pe oamenii aceștia cu o enormă compătimire, fiindcă ei nu au învățat încă să clădească o relație apropiată, nu sunt oameni subtili. Ei nu cunosc decât un mijloc primitiv de a se apropia de celălalt.

În ziua de astăzi, mulți bărbați, manageri de succes ai unor companii importante, oameni cu școală și sportivi, fie nu se însoară deloc, fie trec prin două-trei căsnicii și o serie

întreagă de amante. Oamenii plutesc pe fluviul vieții într-o stare adolescentină a sufletului și trăiesc după concepția: „eu vreau”, fără să se gândească: „ce sunt?”. Or, una este nedespărțită de cealaltă! Omul nu-și pune întrebarea: „Ce-i trebuie sufletului meu ca să fiu fericit?” Categoria „fericire” s-a devalorizat, s-a pierdut din viața duhovnicească a omului, a fost înlocuită de o valoare mai primitivă: categoria „bucuria succesului”. Și când ne punem întrebarea: „Ce-i trebuie sufletului meu ca să fiu fericit?” se dovedește că trebuie nu să luăm, ci să dăm celorlalți oameni.

Între moral și amoral limita este fină, iar omul are criteriile doar în inimă. De pildă, poți să te strădui pentru oameni și să iei bani pentru efortul pe care-l faci, dar să ai conștiința curată și să fii fericit. Pe de altă parte, știi oameni din organizații non-profit care se ocupă, aparent, cu o lucrare nobilă, dar de fapt nu sunt atrăgători nici măcar pentru cei pe care-i ajută și n-au pace în suflet. Asta se poate întâmpla și la oamenii religioși. Omul se duce la biserică, se spovedește, învață să se poarte smerit, dar din oarecare motive nu poate să se maturizeze până la capăt. Se întâmplă așa: omul trăiește prin credință, și credința îl ajută mult - totuși, oricât ar fi de uimitor, viața personală continuă să nu se aranjeze. Și la oamenii credincioși răsună adeseori ideea potrivit căreia nu trebuie să-ți urmezi sentimentele, fiindcă sentimentele înșală: trebuie să urmezi normele. Dar dacă te călăuzești numai după norme, uitând de sentimente, de conștiință, poți să te amăgești și mai repede, fiindcă nu degeaba există concepția de „dublă morală”, dar nu și cea de „dublă conștiință”. Conștiința e una singură.

Vedem că adeseori purtarea smerită nu este suficientă: pentru a iubi trebuie să te maturizezi, iar pentru a te maturiza trebuie neapărat să înveți să aranjezi și să aperi spațiul personalității tale în spațiul înconjurător, în relațiile cu ceilalți oameni. Iar acesta este o osteneală migăloasă pe care ti-o dai cu tine însuși și cu ceilalți. Trebuie să te înțelegi pe tine însuși și să înveți să-ți pui limite ție însuși și să le pui limite și celorlalți, inclusiv celor mai apropiați oameni, să înțelegi care lucru este corect și care este inacceptabil, și să știi să-i spui, atunci când este necesar, celuilalt: „Cu mine nu trebuie să vorbești așa, nu pot suporta să vorbești așa cu mine, asta nu-i corect, nu e omenește!” Știi o tânără care a trăit un roman ce a pustiit-o. Îi iubea foarte tare pe bărbatul respectiv, și uite că el s-a dovedit incapabil să ia cea mai importantă hotărâre din viața sa. Chiar plângând și tânguindu-se atunci când a pierdut-o, el nu a fost în stare să ia hotărârea de a fi cu ea. Iată cât de paradoxală e uneori structura oamenilor contemporani. Frica de apropiere este proprie foarte multora dintre noi. Oamenii tind spre apropiere și totodată se tem de ea, iar apropierea este silită să se despartă de noi. M-a zguduit atunci capacitatea ei de a veni și de a-i spune liniștită iubitelui său ce a făcut cu ea, cât îi e de greu, de ce este pentru ea atât de cumplit că nu mai poate continua - și asta fără reproșuri, fără ranchiună; de a-i spune pur și simplu prin ce a trecut ea, pentru ca el să știe. Ea a făcut asta cu un sentiment cât se poate de înalt al propriei demnități omenești. Și, lucru uimitor, după aceea a învățat să vorbească despre sentimentele sale. S-a schimbat fantastic. A devenit alt om. S-a dovedit capabilă să trăiască în conglă - suire cu propria inimă, să o asculte și să deosebească falsul de autentic.

Dacă n-am învățat încă să iubim, ne așteaptă durerea pierderii, trădării, înstrăinării - și dacă această durere vine, înseamnă că poți să o depășești, să devii matur și să înveți să iubești.

IRINA KARPENKO, PSIHOLOG